

Arrest

nr. 268 776 van 22 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 14 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 7 mei 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 21 oktober 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Marokkaanse nationaliteit en bent u op (...) 2002 geboren in Bni Oukil Oulad Mhand. U bent afkomstig van de Riff en moslima. Toen u kind was, stelde uw vader zich

agressief op tegenover uw moeder. Vooral als hij dronken was bedreigde hij haar dat hij haar zou vermoorden. Uw broer Mohamed werd regelmatig geslagen door uw vader en uit het huis gezet. Hij reisde mee met de vluchtelingenstroom van 2015 en woont sindsdien illegaal in België. Ook uw zus werd geslagen door uw vader. Zij heeft een jongen leren kennen in Marokko met wie ze een relatie begon. Ze huwde in 2016 met R. A. en vertrok via gezinshereniging naar België.

U ging in 2016, 2017 en 2018 samen met uw ouders op vakantie naar België. U wilde reeds langer in België blijven, maar uw zus vroeg u geduld uit te oefenen. Na het vertrek van uw broer en uw zus mocht u niet meer naar school. Er waren veel ruzies thuis, uw moeder werd ziek en diende opgenomen te worden in het ziekenhuis. U bleef alleen thuis met uw vader. U mocht het huis niet verlaten. Uw vader kwam meestal dronken thuis, sloeg u, knipte uw haar zonder uw toestemming en wilde u neersteken met een mes. U vluchtte naar uw buurvrouw die uw tante opbelde. Uw tante kwam tussenbeide.

In 2018 had uw vader een huwelijkskandidaat, een zekere Mohamed, voor u gevonden. Hij zei u dat u moest trouwen. U reageerde niet tot het u allemaal teveel werd en u riep dat u niet wilde trouwen. Het verlovingsfeest zou in de zomer van 2018 plaatsvinden. Uw potentiële echtgenoot haakte echter af omwille van financiële overwegingen.

U verliet Marokko in november 2018 met een toeristenvisum. U logeerde samen met uw ouders bij uw zus in België. Voordat u diende terug te keren naar Marokko, vluchtte u weg en zocht u onderdak bij een vriendin van uw zus. Uw vader vertrok terug naar Marokko en uw moeder verliet België een beetje later. Toen uw ouders vertrokken waren, keerde u terug naar het huis van uw zus. U verbleef er twee maanden en verhuisde vervolgens naar het huis van een vriendin van uw zus, A. genaamd, waar u een maand verbleef.

U diende op 28 februari 2019 een aanvraag voor een 'duurzaam verblijf voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen' in bij de Dienst Vreemdelingenzaken en werd in een opvangcentrum voor minderjarigen te Mechelen ondergebracht. U werd op 14 juni 2019 in het kader van deze procedure gehoord door een medewerker van de DVZ. U kreeg een immatriculatieattest A geldig voor zes maanden toegekend. De DVZ deed beroep op de diplomatieke post in Marokko om een 'family assessment' te doen waarvan de resultaten op 24 februari 2020 overgemaakt werden. Op 10 juli 2020 werd er een tweede aanvraag in het kader van de duurzame oplossing voor niet-begeleide minderjarigen ingediend. De DVZ achtte op 22 juli 2020 dat men in uw geval niet kan stellen dat de duurzame oplossing erin bestaat u een machtiging tot verblijf in België toe te kennen hetgeen in de bijlage 38 gemotiveerd werd. Op 11 september 2020 tekende uw advocaat beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het beroep verviel daar u op 12 december 2020 meerderjarig werd en de procedure voor minderjarigen niet meer op u van toepassing is.

U diende op 14 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Uw moeder woont momenteel in de woning waar u opgroeide en die haar eigendom is. U heeft nog regelmatig contact met uw moeder. Ze wist u te vertellen dat uw ouders gaan scheiden en dat uw vader een vriendin heeft en van plan is te hertrouwen. U weet niet waar uw vader momenteel verblijft. U heeft geen contact meer met hem. In het verzoekschrift van uw advocaat staat er vermeld dat u momenteel een relatie hebt met een Somalische jongen, S. A. M. genaamd. Uw moeder zou tegen de relatie gekant zijn en uw vader is hier niet van op de hoogte.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van uw paspoort, een verslag van NBMV, een meldingsfiche van bij de politie, een mail van uw voogd, een mail aangaande het telefonisch contact met uw ouders, facebookprints, het gehoor bij de DVZ in het kader van de duurzame oplossing en het beroepsschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, informatie over uw schoolvorderingen, een toewijzing van een voogd en een aanvraag voor machtiging tot verblijf.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging hoeft te koesteren zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Marokko vreest dat uw vader u gaat vermoorden. U weet niet waarom. U denkt dat het misschien te maken met het feit dat u in België gebleven bent (CGVS p.13, p.14).

Er kan wat dit betreft vooreerst aangestipt worden dat de reden die u aanhaalt om in aanmerking te komen voor internationale bescherming dezelfde is als de reden die u aanhaalde in het kader van de procedure voor een duurzaam verblijf voor minderjarige vreemdelingen. Deze laatste werd door de DVZ met een negatief advies, bijlage 38, afgesloten. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. U werd echter meerderjarig op 12 december 2020. De procedure van duurzaam verblijf was bijgevolg niet meer op u van toepassing en het hangende beroep werd verworpen. U besloot twee dagen nadat u meerderjarig werd om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De vaststelling dat u niet onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming indiende, maar uw toevlucht zocht tot de procedure van duurzaam verblijf en pas na een hele tijd in België te hebben verbleven een aanvraag tot bescherming indiende, ondermijnt de ernst van de door u ingeroepen vrees. Moest u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren of een reëel risico op ernstige schade koesteren bij terugkeer naar Marokko, kan er aangenomen worden dat u bij aankomst in België een verzoek om internationale bescherming had ingediend. U bent echter in november 2018 in België aangekomen en u heeft pas in december 2020, nadat de andere procedure negatief uitdraaide, een verzoek voor internationale bescherming ingediend. Het lijkt er veeleer op dat u misbruik maakt van de verschillende procedures om een terugkeer te verhinderen.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat er reeds jaren sprake zou zijn van geweld in het gezin. Zowel uw moeder, uw broer, uw zus als uzelf zouden het slachtoffer geworden zijn van het gewelddadige gedrag van uw vader (CGVS p.7, p.8, p.10). Uit de 'family assessment' blijkt dat de burens stelden dat uw vader een agressieve man was. Ook de buurtinspecteur was zich klaarblijkelijk bewust van wat er in het gezin gebeurde (document 2). Uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder tien jaar geleden één maal een klacht heeft ingediend tegen uw vader. Hoewel het geweld toch jaren aanhield en de andere dorpsbewoners en zelfs de buurtinspecteur hier van op de hoogte waren, zijn jullie niet opnieuw naar de politie gestapt om een einde te maken aan de situatie (CGVS p.16). Een persoon kan pas in aanmerking komen voor internationale bescherming wanneer hij aannemelijk kan maken dat hij niet kan of zich niet wil beroepen op de bescherming van het land van herkomst, Marokko in uw geval. U slaagde hier niet in (CGVS p.21, 22). Er zijn geen stappen ondernomen om de bescherming van de Marokkaanse autoriteiten in te roepen. U verklaarde dat uw vader u in 2018 wilde vermoorden (CGVS p.16). Ook al vond er volgens uw verklaringen een verslechtering van uw situatie plaats, toch werd er op dat moment evenmin een klacht ingediend. U verklaarde dat de politie u toch niet zou verdedigen en dat ze niets gaan doen (CGVS p.16). Bovendien was uw moeder op dat moment opgenomen in het ziekenhuis, zo zegt u. Nu blijkt dat uw tante wel aanwezig was op die dag en ze dus wel een klacht kon indienen. Dit alles is niet gebeurd. Het is logisch dat wanneer er geen aangifte gebeurt de politie geen gepaste maatregelen kan treffen. De buurtinspecteur verklaarde in het kader van de family assessment dat uw moeder, om onbekende redenen, geen klacht wenste in te dienen tegen haar echtgenoot (zie bijlage 38, document 2). U verklaarde dat uw moeder bang was en daarom geen klacht indiende. Hier kan begrip voor opgebracht worden, maar er kan tevens geargumenteed worden dat u beroep doet op internationale bescherming terwijl u de mogelijkheden van de nationale bescherming niet aangesproken hebt. Het komt immers in eerste instantie aan de lokale overheden toe om hun inwoners te beschermen. Het is pas in het geval dat deze bescherming niet beschikbaar is dat men zich kan beroepen op internationale bescherming.

Naast het indienen van een klacht zijn er evenmin andere pistes bewandeld om een einde te maken aan het geweld in het gezin. Dit ondermijnt eveneens de ernst van de door u ingeroepen vrees. Hoewel uw moeder en de rest van de kinderen gewelddadig behandeld werden, heeft uw moeder geen scheiding aangevraagd. U stelde dat ze bang was van uw vader en bij hem bleef voor jullie (CGVS p.11). Intussen zijn uw ouders wel gescheiden. Uw moeder woont in een mooi huis en uw vader woont bij zijn vriendin (CGVS p.11, bijlage 38). Vanaf het moment dat jullie zich allemaal in België bevonden, zette uw moeder stappen om te scheiden van uw vader. Hoewel uw vader uw moeder destijds meermaals met de dood zou hebben bedreigd, valt hij uw moeder niet meer lastig sinds hij bij zijn vriendin is gaan wonen (CGVS p.11). De vaststelling dat uw moeder klaarblijkelijk probleemloos van uw vader kon scheiden, ondermijnt de ernst van de door u ingeroepen vrees alsmede het beeld dat u van uw vader ophangt.

Verder blijkt dat u sinds 2015-2016 besloot om het land te verlaten (CGVS p.15). U heeft nog tot 2018 gewacht om dit te realiseren. De vaststelling dat u toch een tweetal jaar wachtte vooraleer hier echt werk van te maken, ondermijnt wederom de ernst van de door u ingeroepen vrees. Zo blijkt immers dat u in 2016 en in 2017 in België op vakantie kwam. Uw verklaringen dat uw zus zei dat u moest wachten en geduld moest uitoefenen, is geen afdoende verklaring om uw vlucht uit te stellen. Ook in 2017 wilde uw zus dat u terugkeerde naar Marokko omdat uw moeder ziek was (CGVS p.15). Moest de situatie waar u in zat dermate problematisch zijn, kan er aangenomen worden dat u een van die kansen greep om reeds dan te vluchten.

U verklaarde dat u in 2018 wel besloot te vluchten: u zou immers uitgehuwelijkt worden. U legde wat dit betreft echter sterk van elkaar afwijkende verklaringen af, wat de geloofwaardigheid hiervan aantast. Zo

verklaarde u op het CGVS dat u samen met uw ouders naar België kwam. Uw vader zou na twee weken terug vertrokken zijn naar Marokko. U besloot de laatste dag dat hij in België was te vluchten. Uw moeder bleef nog twee weken in België nadat uw vader het land reeds verlaten had (CGVS p.12). Tegen uw voogd zou u gezegd hebben dat uw ouders u bij uw zus achtergelaten hadden. Er wordt door uw voogd niet gerept over een vlucht (bijlage 38, document 11). Meer nog, in het verslag van het gehoor op de DVZ in het kader van de duurzame oplossing stelde uw schoonbroer dat u naar België kwam om te studeren. De situatie in Marokko was niet ideaal, zo staat er te lezen (DVZ MINTEH p.11). Op basis van voorgaande bevindingen rijzen er twijfels over de ware toedracht van uw verblijf in België.

Ook wat betreft uw uithuwelijking kan u het CGVS niet overtuigen. Dit was nochtans de druppel die u liet besluiten om te vertrekken. Uw verklaringen aangaande deze uithuwelijking zijn vaag en allerminst overtuigend. Zo kende u de naam niet van de persoon met wie u zou moeten trouwen. U wist dat het een zekere Mohamed betrof, verder kwam u echter niet. U werd gevraagd wanneer u van dit nieuws op de hoogte gesteld werd. Ook dit kon u niet specificeren. Het was ergens in 2018, zo zegt u. U zou initieel niet gereageerd hebben op de aankondiging van het huwelijk. U hield zich stil. Op een datum die u niet kon verduidelijken zou u uw vader kenbaar gemaakt hebben dat u niet wilde huwen (CGVS p.18, p.19). Uit uw verklaringen blijkt dat er geen voorbereidingen getroffen waren inzake het huwelijk. Er zouden wel voorbereidingen getroffen zijn om een verlovingsfeest in augustus 2018 te laten plaatsvinden. Uiteindelijk heeft ook dit niet plaatsgevonden omdat de toekomstige schoonfamilie niet is komen opdagen (CGVS p.19). Uw toekomstige echtgenoot besloot dat hij toch niet kon trouwen, aangezien hij hier de financiële middelen niet voor had (CGVS p.18). Uw verklaringen over uw uithuwelijking staan bovendien haaks op uw verklaringen aangaande het huwelijk van uw zus. Uw zus heeft immers wel een jongen naar keuze kunnen huwen. Ze was hem in Marokko tegen gekomen, begon er een relatie mee, besloot er mee te trouwen en vertrok via gezinshereniging naar België (CGVS p.8). Zowel uw vader als uw moeder hadden hier geen problemen mee. Het is in dat opzicht merkwaardig dat u, als zestienjarige, verplicht zou worden om te huwen. Het CGVS hecht dan ook geen geloof aan uw relaas aangaande de uithuwelijking.

Hoewel uw advocate van mening is dat u behoort tot de categorie van alleenstaande vrouwen kan er opgemerkt worden dat u, ook al bent u niet gehuwd, wel over een sociaal netwerk beschikt. Uit uw verklaringen blijkt dat u nog regelmatig contact heeft met uw moeder. U kan het goed vinden met de familie van uw moeder, die in het dorp Silwan woont. U onderhoudt telefonische contacten vanuit België met uw tante S. Voorts benoemt u de relatie met de familie van uw vader 'gewoon'. Deze familieleden zijn gevestigd in Marrakesh, Tettouan, Farchana en Spanje (CGVS p.8, p.9). Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat u bij terugkeer naar Marokko op steun van dit netwerk kan rekenen.

Wat betreft uw relatie met S. A. M. kan er opgemerkt worden dat u deze niet vermeld heeft als problematisch in geval van terugkeer naar Marokko. U heeft geen melding gemaakt van de jongen of uw relatie tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken en evenmin tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Klaarblijkelijk is uw moeder tegen deze relatie. Nu is het niet zo dat wanneer een ouder niet akkoord is met de amoureuze keuze van de kinderen, dit per definitie tot vervolging leidt in vluchtelingrechtelijke zin. U haalt geen elementen aan waaruit zou blijken dat deze relatie in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade met zich mee zou brengen.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Marokko daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. Met uw paspoort bevestigt u uw nationaliteit en identiteit, de family assessment schept een beeld over uw thuissituatie die uw verklaringen bevestigt. Desalniettemin moet er een kanttekening gemaakt worden aangaande het beeld dat u schept van uw vader. Zo heeft de DVZ opzoekingen gedaan op basis van sociale media. Een aantal van de bevindingen stroken niet met uw verklaringen. Zo staat er in de beslissing te lezen: Uit de opzoekingen bleek dat uw broer al enkele jaren in België verbleef en dat uw vader ook regelmatig in België uw broer bezoekt. Ook de schoonbroer van de NBMV is te zien op foto's samen met zijn schoonvader en schoonbroer. Ook op het Facebookprofiel van de zus blijkt dat de vader reacties plaatst bij foto's van zijn dochter. Dit alles staat haaks tegenover de verklaringen van de NBMV. Ondanks de beperkte foto's is duidelijk dat de vader en de zoon elkaar zien en hier geen sprake is van enig conflict. Integendeel, vader spreekt vol lof over zijn zoon en ook de zoon kust zijn vader op het voorhoofd. De foto's situeren zich in Brussel (zowel in 2017, 2018 en recent in maart 2020). Hoewel er dit jaar nog een foto verscheen op de Facebookpagina van de vader van de NBMV (waar zowel de vader als de broer van de NBMV samen op staan - gepost dd. 09.03.2020), zou deze foto volgens de voogd/NBMV dateren van het huwelijk van de zus van de NBMV dat plaatsvond in 2016. Sociale media kunnen een vertekend beeld geven van de werkelijkheid. Echter, de verklaringen van de minderjarige (zie interview

bij de DVZ dd. 14.06.2019) over de band tussen haar vader en broer lijken niet te stroken met hetgeen terug te vinden is via sociale media. U verklaarde dat uw vader dergelijke foto's post om aan andere mensen te tonen dat hij een liefhebbende vader is (CGVS p.17). Dit staat haaks op de informatie die er naar aanleiding van het telefoongesprek met uw begeleiding van het opvanginitiatief naar voren kwam. Tijdens dit gesprek zou uw vader te kennen hebben gegeven dat hij uw zou vermoorden als hij u in Marokko zou zien (CGVS p.14). Het is niet logisch dat uw vader zich op facebook voordoet als een liefhebbende vader die jaarlijks zijn kinderen in het buitenland gaat opzoeken, om vervolgens tegen een wildvreemde te zeggen dat hij zijn dochter gaat vermoorden als zij terugkeert naar Marokko. Tijdens datzelfde gesprek met uw moeder verklaarden jullie beiden dat jullie niet wisten waar uw broer was. Klaarblijkelijk waren jullie maar al te goed op de hoogte van zijn verblijf in België. Dat er dergelijke onwaarheden genoteerd worden tijdens een officieel gesprek ondermijnt tevens de geloofwaardigheid van de rest van de verklaringen die er genoteerd werden, zoals bijvoorbeeld de doodsb bedreiging geuit door uw vader (document 5). Naar aanleiding van dit gesprek heeft u vervolgens klacht neergelegd bij de politie (document 3). U vreesde immers dat uw vader u zou komen halen. Hij is uiteindelijk niet gekomen, zo zegt u (CGVS p.18). De documenten in verband met de school, de toewijzing van een voogd en de aanvraag voor een machtiging tot verblijf werpen geen ander licht op de door u aangehaalde motieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 48/3 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsverplichting en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken toe:

- Human Rights Watch Submission to the Committee on the Elimination of Discrimination against Women's Review of the United Kingdom of Morocco's periodic report for the 79th Pre-Session van oktober 2020;
- Persartikel "'Violence against women in Morocco increased by 31% since lockdown'" van 25 november 2020;
- World Report 2021: Morocco/western Sahara – Events of 2020 van Human Rights Watch.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door

de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoek(st)er om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoek(st)ers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas

ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Het beschermingsverzoek van verzoekster is gesteund op een vrees voor haar vader. Ze haalt hierbij huiselijk geweld en intrafamiliaal geweld aan alsook een gedwongen uithuwelijking en wijst op doodsb bedreigingen die haar vader heeft geuit.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting tot de vaststelling dat verzoekster een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.3.4.2. Vooreerst moet de Raad vaststellen dat waar in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoekster de mogelijkheden tot nationale bescherming niet heeft aangesproken, deze motivering niet zonder meer kan bijgetreden worden door de Raad.

Hoewel verweerder kan gevolgd worden dat verzoekster moet aantonen dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet beschikbaar is terwijl in casu geen stappen zijn ondernomen om de bescherming van de Marokkaanse autoriteiten in te roepen, kan er niet aan voorbijgegaan worden dat dergelijke overheidsbescherming in geval van ernstige schade door niet-overheidsactoren zoals in casu evenwel een daadwerkelijke toegang tot doeltreffende overheidsbescherming moet betreffen. Artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan uitgaan van of wordt veroorzaakt door “niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”. Deze bewoordingen in de wet impliceren in dergelijke gevallen een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoekster om internationale bescherming. De bewijsstandaard die wordt gehanteerd is evenwel afhankelijk van de algemene omstandigheden in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van de zaak. Verzoekster voegt bij haar huidig verzoekschrift algemene landeninformatie toe waaruit blijkt dat de wetgeving niet adequaat is wat betreft geweld tegen vrouwen waarbij gewezen wordt op verschillende barrières bij aangifte van huiselijk geweld (Human Rights Watch Submission to the Committee on the Elimination of Discrimination against Women’s Review of

the United Kingdom of Morocco's periodic report for the 79th Pre-Session van oktober 2020, p. 1). Verweerder poneert in de bestreden beslissing dat verzoekster heeft nagelaten nationale bescherming in te roepen doch daarbij wordt geenszins nagegaan of dergelijke bescherming dan wel beschikbaar of doeltreffend is noch is er enige landeninformatie voorhanden hieromtrent in het administratief dossier terwijl verzoekster wel landeninformatie bijbrengt die kan wijzen op een gebrek aan doeltreffende nationale bescherming. Uit de bijlage 38 toegevoegd aan het administratief dossier wordt gewag gemaakt van "instanties" in Marokko die hulp bieden aan gezinnen met dergelijke moeilijkheden en dat een minderjarige kan rekenen op "instanties/organisaties" wat betreft het aangehaalde intrafamiliaal geweld die "gepaste hulp" kunnen bieden voor zowel betrokkene als het gezin, hoewel werd opgemerkt dat deze instanties zich niet meteen in de regio van het gezin bevinden. Daargelaten het gegeven dat verzoekster thans niet langer minderjarig is, kan deze aangehaalde informatie in de bijlage 38 (het bevel tot terugbrenging) van 22 juli 2020, niet nagegaan worden nu verweerder heeft nagelaten algemene landeninformatie in dit verband aan het administratief dossier te voegen.

De Raad moet echter vaststellen dat de motieven met betrekking tot nationale bescherming in casu niet determinerend zijn voor de weigeringsbeslissing gelet op de volgende vaststellingen onder 2.3.4.3. met betrekking tot de geloofwaardigheid van verzoeksters concrete vluchtaanleiding en de actualiteit van haar vrees ten opzichte van haar vader. De Raad beschouwt deze motivering in de bestreden beslissing aangaande de nationale bescherming dan ook als een overtollig motief. Het betoog in het verzoekschrift is niet van aard om een ander licht te werpen op de overige pertinente vaststellingen infra.

2.3.4.3. De Raad wijst er samen met de commissaris-generaal op dat hoewel verzoekster in november 2018 in België was aangekomen zij pas in december 2020, nadat de procedure voor een duurzaam verblijf voor minderjarige vreemdelingen negatief uitdraaide, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Hoewel de Raad niet zonder meer een misbruik van procedures kan vaststellen, kan de commissaris-generaal wel gevolgd worden in de pertinente overweging dat verzoekster niet onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming indiende, maar haar toevlucht zocht tot de procedure van duurzaam verblijf en pas na een hele tijd in België te hebben verbleven een aanvraag tot bescherming indiende, wat de ernst van de door haar ingeroepen vrees ondermijnt. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat moest verzoekster daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren of een reëel risico op ernstige schade koesteren bij terugkeer naar Marokko, er aangenomen kan worden dat zij bij aankomst in België een verzoek om internationale bescherming had ingediend.

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster niet verweten kan worden eerst een procedure voor duurzaam verblijf te hebben opgestart nu zij als minderjarige toekwam in België en zij niet op dezelfde manier als een volwassen verzoeker om internationale bescherming kan benaderd worden. De Raad moet echter opmerken dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, al dan niet minderjarig, nochtans redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij bij haar aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient. Dit klemmt te meer nu verzoeksters voogd, twee aanvragen indiende voor een machtiging tot verblijf in hoofde van verzoekster, waarbij de DVZ evenwel op 22 juli 2020 middels de bijlage 38 besliste dat de duurzame oplossing niet in België bestaat en een spoedige terugkeer naar het herkomstland wordt vooropgesteld alwaar verzoekster kan herenigd worden met haar moeder. Er dient opgemerkt te worden dat deze verschillende procedures die verzoekster aanging een duurzame oplossing voor ogen hadden, zoals bedoeld in artikel 61/15 van de Vreemdelingenwet, doch dat deze procedures in geen geval handelen over een effectieve vrees voor vervolging in verzoeksters land van herkomst. Uit het gegeven dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming slechts indiende nadat de procedure overeenkomstig artikel 61/15 van de Vreemdelingenwet negatief uitdraaide, kan slechts een indicatie afgeleid worden dat verzoekster thans via een asielprocedure haar verblijf wilt regelen. Immers nergens uit verzoeksters verklaringen kan iets anders blijken. Indien verzoekster omwille van een daadwerkelijke vrees voor haar vader niet naar Marokko terug kon, dan was dit net een reden via de geëigende procedure van internationale bescherming een verzoek in te dienen wat verzoekster initieel niet gedaan heeft. Het gegeven dat de beroepsprocedure tegen voormelde bijlage 38 niet inhoudelijk kon beoordeeld worden gezien zij meerderjarig werd kan geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Daarnaast moet opgemerkt worden dat verzoekster afwijkende verklaringen aflegde wat betreft haar concrete vluchtaanleiding. In de bestreden beslissing wordt met reden het volgende overwogen:

"Zo verklaarde u op het CGVS dat u samen met uw ouders naar België kwam. Uw vader zou na twee weken terug vertrokken zijn naar Marokko. U besloot de laatste dag dat hij in België was te vluchten. Uw moeder bleef nog twee weken in België nadat uw vader het land reeds verlaten had (CGVS p.12). Tegen uw voogd zou u gezegd hebben dat uw ouders u bij uw zus achtergelaten hadden. Er wordt door

uw voogd niet gerept over een vlucht (bijlage 38, document 11). Meer nog, in het verslag van het gehoor op de DVZ in het kader van de duurzame oplossing stelde uw schoonbroer dat u naar België kwam om te studeren. De situatie in Marokko was niet ideaal, zo staat er te lezen (DVZ MINTEH p.11). Op basis van voorgaande bevindingen rijzen er twijfels over de ware toedracht van uw verblijf in België."

Hoewel in het kader van de procedure overeenkomstig artikel 61/15 van de Vreemdelingenwet gewag wordt gemaakt van een "zeer moeilijke thuissituatie" en verzoekster terecht aanstipt dat het CGVS op zich niet betwist dat verzoekster een agressieve vader heeft hetgeen blijkt uit de 'family assessment' door DVZ, kan er niet voorbijgegaan worden aan de vaststelling dat verzoekster ten aanzien van haar voogd verklaarde dat haar ouders haar bij haar zus achtergelaten hadden, wat zij niet betwist noch weerlegt in het verzoekschrift. Er wordt met reden aangestipt dat door verzoeksters voogd niet gerept wordt over een vlucht zodat verzoeksters latere verklaringen dat zij vluchtte voor haar vader tegenstrijdig en weinig plausibel overkomen. In het verslag van het gehoor op de DVZ in het kader van de duurzame oplossing stelde verzoeksters schoonbroer overigens dat, hoewel er ook op wordt gewezen dat de situatie in Marokko niet zo ideaal was, verzoekster naar België kwam om te studeren. De commissaris-generaal kan zodoende gevolgd worden in zijn oordeel dat deze bevindingen twijfels doen rijzen over de ware toedracht van verzoeksters verblijf in België.

De Raad stipt voorts aan dat verzoekster er hoe dan ook niet in slaagt een actuele en ernstige vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Hierbij kan gewezen worden op volgende pertinentie motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in het administratief dossier:

"Intussen zijn uw ouders wel gescheiden. Uw moeder woont in een mooi huis en uw vader woont bij zijn vriendin (CGVS p.11, bijlage 38). Vanaf het moment dat jullie zich allemaal in België bevonden, zette uw moeder stappen om te scheiden van uw vader. Hoewel uw vader uw moeder destijds meermaals met de dood zou hebben bedreigd, valt hij uw moeder niet meer lastig sinds hij bij zijn vriendin is gaan wonen (CGVS p.11). De vaststelling dat uw moeder klaarblijkelijk probleemloos van uw vader kon scheiden, ondermijnt de ernst van de door u ingeroepen vrees alsmede het beeld dat u van uw vader ophangt."

Verzoekster bevestigt dat haar moeder gescheiden is en haar vader samenwoont met zijn nieuwe vriendin. Ze stelt evenwel dat haar vader woonachtig is in hetzelfde dorp als haar moeder en dat hij in het verleden verschillende bedreigingen heeft uitgesproken en haar nooit heeft vergeven in België te zijn achtergebleven. Ook voegt zij hieraan toe dat haar vader, ondanks de scheiding, haar moeder nog geregeld komt lastigvallen en meermaals bedreigingen is komen uiten.

De Raad stipt in de eerste plaats aan dat verzoekster thans beweert dat haar vader in hetzelfde dorp woonachtig is doch tijdens haar persoonlijk onderhoud gaf zij aan dat zij niet wist waar haar vader nu was (persoonlijk onderhoud, p. 9). Daarnaast beweert verzoekster dat haar moeder nog lastiggevallen en bedreigd zou worden door haar vader doch op het CGVS verklaarde zij uitdrukkelijk dat haar vader haar moeder met rust laat (persoonlijk onderhoud, p. 11). Verzoekster stelde overigens geen contact meer gehad te hebben met haar vader en maakt sinds dat zij in 2018 in België verblijft geen gewag van rechtstreekse (doods)bedreigingen (persoonlijk onderhoud, p. 11). Verzoeksters tegenstrijdige verklaringen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van haar (actuele) vrees voor haar vader.

Verzoekster maakt overigens niet aannemelijk dat haar vader haar nog zou viseren omdat hij haar niet heeft vergeven in België te zijn achtergebleven nu reeds hierboven werd vastgesteld dat verzoekster ten aanzien van haar voogd verklaarde dat net haar ouders haar bij haar zus achtergelaten hadden zodat het niet plausibel overkomt dat haar vader zijn eigen beslissing op haar zou afrekenen.

Volledigheidshalve voegt de Raad hieraan toe dat uit een brief van verzoeksters zus van 2 oktober 2019, aldus daterend van na de door de vader geuite (doods)bedreiging op 17 april 2019 tijdens een gesprek met verzoeksters begeleider, blijkt dat hun vader niet (meer) geïnteresseerd is in het leven van de dochters waaronder verzoekster daar zij geen contact meer onderhouden en hij zou wensen dat zij "nooit meer bij hem zullen zijn" (administratief dossier, map met landeninformatie). Door louter te wijzen op algemene informatie dat sinds de covid-pandemie stijgende cijfers van huiselijk geweld blijken, toont verzoekster gelet op bovenstaande vaststellingen waarbij dient benadrukt te worden dat de vader verhuisd is, niet aan dat zij actueel huiselijk geweld dient te vrezen.

Ook moet er in dit verband op gewezen worden dat de commissaris-generaal terecht stelt dat er een kanttekening moet gemaakt worden bij het beeld dat verzoekster van haar vader schept. Er wordt in de bestreden beslissing geciteerd uit de bevindingen van de DVZ in het kader van opzoekingen op sociale media waarin het volgende kan gelezen worden: *"Uit de opzoekingen bleek dat uw broer al enkele jaren in België verbleef en dat uw vader ook regelmatig in België uw broer bezoekt. Ook de schoonbroer van de NBMV is te zien op foto's samen met zijn schoonvader en schoonbroer. Ook op het Facebookprofiel van de zus blijkt dat de vader reacties plaatst bij foto's van zijn dochter. Dit alles staat haaks tegenover*

de verklaringen van de NBMV. Ondanks de beperkte foto's is duidelijk dat de vader en de zoon elkaar zien en hier geen sprake is van enig conflict. Integendeel, vader spreekt vol lof over zijn zoon en ook de zoon kust zijn vader op het voorhoofd. De foto's situeren zich in Brussel (zowel in 2017, 2018 en recent in maart 2020). Hoewel er dit jaar nog een foto verscheen op de Facebookpagina van de vader van de NBMV (waar zowel de vader als de broer van de NBMV samen op staan - gepost dd. 09.03.2020), zou deze foto volgens de voogd/NBMV dateren van het huwelijk van de zus van de NBMV dat plaatsvond in 2016. Sociale media kunnen een vertekend beeld geven van de werkelijkheid. Echter, de verklaringen van de minderjarige (zie interview bij de DVZ dd. 14.06.2019) over de band tussen haar vader en broer lijken niet te stroken met hetgeen terug te vinden is via sociale media."

De commissaris-generaal geeft aan dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat haar vader dergelijke foto's post om aan andere mensen te tonen dat hij een liefhebbende vader is maar oordeelt dat dit haaks staat op de informatie die er naar aanleiding van het telefoongesprek met haar begeleiding van het opvanginitiatief naar voren kwam. Haar vader zou tijdens dit gesprek te kennen hebben gegeven dat hij verzoekster zou vermoorden als hij haar in Marokko zou zien waarbij de commissaris-generaal met reden heeft gemotiveerd dat het niet logisch dat haar vader zich op Facebook voordoet als een liefhebbende vader die jaarlijks zijn kinderen in het buitenland gaat opzoeken, om vervolgens tegen een wildvreemde te zeggen dat hij zijn dochter gaat vermoorden als zij terugkeert naar Marokko. Verder wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat tijdens datzelfde gesprek met haar moeder zij beiden verklaarden dat ze niet wisten waar verzoeksters broer was terwijl zij klaarblijkelijk maar al te goed op de hoogte waren van zijn verblijf in België. Dat er dergelijke onwaarheden genoteerd worden tijdens een officieel gesprek ondermijnt ook volgens de Raad tevens de geloofwaardigheid van de rest van de verklaringen die er genoteerd werden. Naar aanleiding van dit gesprek heeft verzoekster vervolgens klacht neergelegd bij de politie daar ze immers vreesde dat haar vader haar zou komen halen waarbij de commissaris-generaal op goede gronden vaststelt dat hij uiteindelijk niet is gekomen.

Verzoekster laat voormelde pertinente motieven, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, volledig ongemoeid zodat deze overwegingen bij gebrek aan een dienstig verweer worden overgenomen door de Raad.

In zoverre verzoekster een vrees voor een gedwongen uithuwelijking aanhaalt, wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing hieromtrent omstandig werd gemotiveerd dat de verklaringen van verzoekster vaag en allerm minst overtuigend zijn:

"Ook wat betreft uw uithuwelijking kan u het CGVS niet overtuigen. Dit was nochtans de druppel die u liet besluiten om te vertrekken. Uw verklaringen aangaande deze uithuwelijking zijn vaag en allerm minst overtuigend. Zo kende u de naam niet van de persoon met wie u zou moeten trouwen. U wist dat het een zekere M. betrof, verder kwam u echter niet. U werd gevraagd wanneer u van dit nieuws op de hoogte gesteld werd. Ook dit kon u niet specificeren. Het was ergens in 2018, zo zegt u. U zou initieel niet gereageerd hebben op de aankondiging van het huwelijk. U hield zich stil. Op een datum die u niet kon verduidelijken zou u uw vader kenbaar gemaakt hebben dat u niet wilde huwen (CGVS p.18, p.19). Uit uw verklaringen blijkt dat er geen voorbereidingen getroffen waren inzake het huwelijk. Er zouden wel voorbereidingen getroffen zijn om een verlovingsfeest in augustus 2018 te laten plaatsvinden. Uiteindelijk heeft ook dit niet plaatsgevonden omdat de toekomstige schoonfamilie niet is komen opdagen (CGVS p.19). Uw toekomstige echtgenoot besloot dat hij toch niet kon trouwen, aangezien hij hier de financiële middelen niet voor had (CGVS p.18). Uw verklaringen over uw uithuwelijking staan bovendien haaks op uw verklaringen aangaande het huwelijk van uw zus. Uw zus heeft immers wel een jongen naar keuze kunnen huwen. Ze was hem in Marokko tegen gekomen, begon er een relatie mee, besloot er mee te trouwen en vertrok via gezinshereniging naar België (CGVS p.8). Zowel uw vader als uw moeder hadden hier geen problemen mee. Het is in dat opzicht merkwaardig dat u, als zestienjarige, verplicht zou worden om te huwen. Het CGVS hecht dan ook geen geloof aan uw relaas aangaande de uithuwelijking."

Verzoekster volhardt in haar verklaringen dat het huwelijk van haar zus werd goedgekeurd omwille van financiële redenen en dus niet met haar situatie kan vergeleken worden. Ze meent dat verweerder onvoldoende rekening houdt met het feit dat er vooral in rurale gebieden in Marokko nog zeer veel uithuwelijken plaatsvinden en wijst op een rapport van Human Rights Watch. Er wordt tevens aangevoerd dat nergens in de bestreden beslissing enige verwijzing wordt gemaakt naar objectieve rapporten die aantonen dat verzoekster zich kan beroepen op ondersteuning van de Marokkaanse autoriteiten bij een gedwongen huwelijk. Verzoekster kan met haar betoog echter de voorgaande motieven niet ontkrachten. Zij weerlegt geenszins de concrete vaststellingen van verweerder dat zij niet eens de volledige naam wist van de persoon met wie ze moest trouwen, noch wist ze wanneer ze dit nieuws vernam of wanneer de verloving dan zou plaatsvinden (persoonlijk onderhoud, p. 18-20). Verzoekster wijst op algemene informatie en voert aan dat er vooral in rurale gebieden in Marokko nog

zeer veel uithuwelijkingen plaatsvinden doch hierbij moet de Raad aanstippen dat louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie, zonder dergelijk risico in concreto aan te tonen, niet kunnen volstaan. Zelfs indien de voorgehouden uithuwelijking geloofwaardig zou kunnen geacht worden, wat in casu niet het geval is gezien de vage verklaringen, moet benadrukt worden dat deze uithuwelijking uiteindelijk niet heeft plaatsgevonden omdat de toekomstige schoonfamilie niet is komen opdagen (persoonlijk onderhoud, p. 19). Hierbij moet opgemerkt worden dat verzoeksters ouders thans niet meer samenwonen en zijn gescheiden zodat verzoekster, die overigens thans meerderjarig is, niet aannemelijk maakt dat zij een gedwongen uithuwelijking dient te vrezen daar zij niet hoeft terug te keren naar haar vader, te meer de DVZ oordeelde dat een hereniging met haar moeder in casu de duurzame oplossing is.

Verzoeksters kritiek dat er geen objectieve informatie voorligt over nationale bescherming bij uithuwelijkingen kan gelet op de ongeloofwaardigheid van de eerdere uithuwelijking en het gebrek aan actualiteit geenszins volstaan om een ander licht te werpen op bovenstaande vaststellingen.

Verzoekster brengt geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in haar hoofde een gegronde vervolgingsvrees kan worden aangenomen of kan aangenomen worden dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviseerd.

Wat betreft verzoeksters huidige relatie met S. A. M. kan er samen met de commissaris-generaal opgemerkt worden dat verzoekster deze niet vermeld heeft als problematisch in geval van terugkeer naar Marokko. Zij heeft immers geen melding gemaakt van deze jongen of haar relatie tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken en evenmin tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. De commissaris-generaal stelt hieromtrent terecht dat hoewel wordt voorgehouden dat verzoeksters moeder tegen deze relatie is, het niet zo is dat wanneer een ouder niet akkoord is met de amoureuze keuze van de kinderen, dit per definitie tot vervolging leidt in vluchtelingrechtelijke zin en dat verzoekster geen elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat deze relatie in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade met zich mee zou brengen. De Raad stipt hierbij aan dat verzoekster overigens verklaarde nog contact te hebben met haar moeder (persoonlijk onderhoud, p. 9).

Verzoekster gaat in het verzoekschrift ten slotte in op de motieven aangaande haar familiaal netwerk waarbij zij aanvoert dat onvoldoende rekening werd gehouden met het gegeven dat zij afkomstig is uit een zeer afgelegen dorp zodat nodige ondersteuning niet vanzelfsprekend is met veel barrières voor een vrouw om geweld aan te kaarten. Hiermee kan verzoekster echter de vaststelling dat zij geen actuele vrees voor geweld van haar vader aannemelijk maakt, niet ombuigen. Bovendien betwist noch weerlegt zij dat zij regelmatig contact heeft met haar moeder, het goed kan vinden met de familie van haar moeder en telefonische contacten vanuit België onderhoudt met haar tante alsook de relatie met de familie van haar vader 'gewoon' benoemt.

Waar verzoekster nog het motief bekritiseert dat zij geen andere pistes bewandeld heeft om een einde te maken aan het geweld in het gezin evenals het motief dat zij in 2016 en 2017 niet de kans greep om te vluchten, moet de Raad vaststellen dat verzoeksters betoog niet van die aard is om een ander licht te werpen op bovenstaande draagkrachtige vaststellingen dat de beweerde problemen niet aannemelijk en actueel blijken. De Raad beschouwt voormelde motieven dan ook als overtuigende motieven van de bestreden beslissing.

2.3.4.4. De door verzoekster neergelegde documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen die de Raad bijtreedt en die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

2.3.4.5. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat verzoeksters verklaringen thans geweld van haar vader te vrezen niet weten te overtuigen nu de beweerde problemen niet aannemelijk en actueel blijken. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van bovenstaande motieven, is er geen reden om dit relaas respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Het betoog van verzoekster dat zij in Marokko geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenwel niet aan dat er heden in Marokko een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet worden vastgesteld dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg verzoekster de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU